

מהנעשה בתיאטרון וילנה

האולם היה מלא. נשים התחכמו והושיבו ילדים אחדים על כסא אחד. הבזבזנות לא היתה מקובלת בוויילנה. גם דברי מאכל הביאו אתם, כדי שלא יצטרכו סתם כך להוציא כסף במזנון. רוח של קרבה שררה באולם. הבריות שמחו זה בזה כמו לאחר שנות פרידה ארוכות. ילדים, כסנאים האלה, התרוצצו ובידיהם הקטנות חתיכות פשטידת כוסמת, תחבו את ראשיהם את מתחת למסך ושיחקו במחבואים. אמהות חלקו סטירות, גרעינים, פרוסות חלה. אבות רבו על מקומות שנתפסו, אבל עד שהחשיך האולם התפייסו. וקהל הצופים, לאחר שהתמקמו, הילדים כלואים בין הברכיים, זקפו אוזניים ועיניים. מנדקה, פועל הבימה, טרק עוד מסמר אחרון, והצגה עמדה מוכנה.

אברהם קרפינוביץ', סיפורי וילנה (מיידיש – אברהם יבין. עם עובד, 1995), ע' 27

אברהם קרפינוביץ' נולד בשנת 1918 בוויילנה ולמד בתיכון בו היתה שפת ההוראה יידיש. אביו היה מנהל התיאטרון העממי בוויילנה ונספה בשואה. עם פלישת הגרמנים ב-1941 נמלט אברהם והגיע עד קזחסטן. לאחר המלחמה חזר לוויילנה. באפריל 1947 עלה על אוניית המעפילים "תיאודור הרצל" שנתפסה על ידי הבריטים ונשלח למאסר בקפריסין.

בשנת 1949 עלה אברהם לישראל, בה כתב ספרות ומונוגרפיות ביידיש. בשנת 1976 זכה בפרס "מנדלי מוכר ספרים" לסופרי יידיש. בשנת 1988 זכה בפרס ראש הממשלה לספרות יידיש.

אברהם קרפינוביץ' נפטר בשנת 2004.